

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku A.W.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 października 2021 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 maja 2020 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w wyniku apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z 6 lutego 2020 r., sygn. akt III U (...) w ten sposób, że przyznał A.W.G. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 10 lipca 2019 r., zaś w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 13 listopada 2019 r., wydaną na podstawie przepisów ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 2173), odmówił A.W.G. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków do przyznania świadczenia, ponieważ nie posiada statusu osoby bezrobotnej w związku z posiadaniem gospodarstwa rolnego o powierzchni przekraczającej 2 ha przeliczeniowe.

W odwołaniu od tej decyzji A.W.G. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, że spełnił wszystkie warunki do przyznania tego świadczenia, a jego gospodarstwo rolne nie przekracza 2 ha przeliczeniowych powierzchni do obliczenia podatku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 6 lutego 2020 r., sygn. akt III U (...) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A.W.G. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 9 lipca 2019 r.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy, zarzucając mu oparcie wyroku na błędnych ustaleniach faktycznych, a także naruszenie art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c.; art. 11 k.p.c., art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 234 k.p.c.; art. 7 ust. 1 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych; art. 11 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 w zw. z art. 134 ust. 1 pkt 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. d w zw. z art. 71 ust. 1 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. d w zw. z art. 71 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Sąd Apelacyjny uznał apelację w przeważającej mierze za nieuzasadnioną i oddalił ją w zakresie wykraczającym ponad dzień przyznania świadczenia przedemerytalnego, przyjmując ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne.

Sąd drugiej instancji wskazał, że nie przedstawił Sądowi Najwyższego zgłoszonego przez organ rentowy zagadnienia prawnego, ponieważ nie istniały wątpliwości co do tego, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do samodzielnego ustalenia, że dana osoba nie spełnia warunków do uznania jej za bezrobotnego w rozumieniu ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Zakres zadań ZUS został określony w art. 83 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ale do nich nie należy wydawanie decyzji o uznaniu lub odmowie uznania danej osoby za bezrobotną oraz utracie statusu bezrobotnego. To zadanie należy do samorządu powiatowego w zakresie polityki rynku pracy na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 14 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a

wykonują je powiatowe urzędy pracy wchodzące w skład powiatowej administracji zespolonej, jak wynika z art. 9 ust. 2 tej ustawy. Ponadto to starosta, a nie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, pozbawia bezrobotnego statusu bezrobotnego w wypadkach określonych m.in w art. 33 ust. 4 tej ustawy.

Jak zauważył Sąd odwoławczy, starosta (...) decyzją z 8 stycznia 2019 r. uznał A.W.G. za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. i przyznał mu od tego dnia prawo do zasiłku. Decyzją z 25 października 2019 r. starosta suwalski uchylił decyzję starosty suwalskiego z 8 stycznia 2019 r. w sprawie uznania A.W.G. za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. i przyznania mu od 7 stycznia 2019 r. prawa do zasiłku, a także odmówił uznania A.W.G. za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. Decyzję tę poprzedzało postępowanie wyjaśniające wszczęte na skutek pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. o posiadaniu przez odwołującego gospodarstwa rolnego o powierzchni przekraczającej 2 ha przeliczeniowe. Ostatecznie jednak wojewoda podlaski decyzją z 13 grudnia 2019 r. uchylił decyzję starosty (...) z 25 października 2019 r. i odmówił uchylenia ostatecznej decyzji starosty (...) z 8 stycznia 2019 r. Jak wynikało z decyzji wojewody (...), w sprawie nie zaistniały żadne nowe okoliczności pozwalające na wznowienie postępowania zakończonego ostateczną decyzją starosty (...) z 8 stycznia 2019 r. o uznaniu odwołującego za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. i przyznania mu od tego dnia zasiłku. Wojewoda podlaski wskazał, że informacje wynikające z przedłożonego podczas rejestracji w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. zaświadczenia Urzędu Gminy F. z 7 stycznia 2019 r. o ogólnej powierzchni gospodarstwa rolnego odwołującego wynoszącej 5,2333 ha powierzchni przeliczeniowej do dochodu wynoszącej 2,0056 ha i powierzchni przeliczeniowej do podatku wynoszącej 1,7458 ha zostały również potwierdzone w kolejnych zaświadczeniach Urzędu Gminy F., co zdaniem wojewody (...) oznaczało, że w momencie wznowienia postępowania przez starostę (...) w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z 8 stycznia 2019 r. nie wyszły na jaw żadne nowe okoliczności i nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi. Wojewoda podlaski dodał też, że starosta (...), wydając decyzję z 8 stycznia 2019 r., ustosunkował się do informacji o rozróżnieniu wielkości użytków rolnych będących

w posiadaniu odwołującego na hektary przeliczeniowego do dochodu i hektary przeliczeniowe do podatku.

Sąd Apelacyjny skonstatował, że wskutek tak przeprowadzonego postępowania administracyjnego decyzja starosty suwalskiego z 8 stycznia 2019 r. o uznaniu odwołującego za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. pozostaje w mocy i jest wiążąca w sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie mógł zatem kwestionować statusu bezrobotnego odwołującego. Sąd Okręgowy jako sąd powszechny również nie był kompetentny do oceny, czy odwołujący spełnił przesłanki do uznania go za osobę bezrobotną i czy spełnił przesłanki do przyznania zasiłku dla bezrobotnych. Podważanie statusu bezrobotnego nie było i nie jest możliwe w postępowaniu przed sądem powszechnym, ponieważ kompetencje w tym zakresie ma jedynie właściwy organ administracji publicznej i sądy administracyjne. Potwierdza to stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z 4 czerwca 2009 r. (III CZP 28/09), zgodnie z którym decyzja podjęta przez organ administracji publicznej w sprawie należącej do kompetencji tej administracji wiąże sądy w postępowaniu cywilnym w zakresie objętym jej rozstrzygnięciem. W postępowaniu cywilnym sądy nie są władne badać prawidłowości podjęcia decyzji administracyjnej, w szczególności czy istnieją przesłanki, które w świetle przepisów prawa materialnego stanowiły podstawę jej podjęcia. Dzieje się tak niezależnie od treści uzasadnienia decyzji. Decyzja jest w zakresie objętym jej treścią - bez względu na motywy jej podjęcia wyrażone w uzasadnieniu - wyrazem stanowiska organu administracji publicznej wiążącym sądy w postępowaniu cywilnym. W tej sytuacji jeżeli Sąd Okręgowy nie mógł podważyć prawomocnej i ostatecznej decyzji organu administracyjnego o uznaniu odwołującego za osobę bezrobotną, to nie mógł naruszyć art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. d w zw. z art. 71 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Ponadto, w ocenie Sądu drugiej instancji, w sprawie nie było potrzeby zawieszania postępowania sądowego na podstawie art. 177 ust. 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ do rozstrzygnięcia sprawy nie było potrzeby wydania przez starostę ani wojewodę (jako organu wyższego stopnia od decyzji starosty w sprawach związanych z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) kolejnej decyzji w sprawie statusu bezrobotnego

odwołującego od 7 stycznia 2019 r., a wystarczające było oparcie się na już wydanej prawomocnej i ostatecznej decyzji wojewody (...) z 13 grudnia 2019 r., z której wynikało, że odwołujący jest uznany za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r. Zarzut naruszenia tego przepisu nie był zatem zasadny.

Zdaniem Sądu odwoławczego, zarzut naruszenia art. 11 k.p.c. również nie był zasadny. Przepis ten dotyczy związania sądu w postępowaniu cywilnym ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa. Żadna ze stron nie powoływała się na istnienie skazującego wyroku karnego. Już z tego powodu zarzucanie naruszenia tego przepisu było niezrozumiałe.

Ponadto, Sąd Apelacyjny ocenił, że Sąd Okręgowy nie naruszył art. 231 ani art. 234 k.p.c., które dotyczą odpowiednio domniemania faktycznego i domniemania prawnego. Sąd Okręgowy nie musiał powoływać się na żadne z tych domniemań w zakresie statusu bezrobotnego odwołującego się, ponieważ istniała prawomocna i ostateczna decyzja Wojewody (...) z 13 grudnia 2019 r., z której wynikało, że odwołujący się jest uznany za osobę bezrobotną od 7 stycznia 2019 r.

Sąd drugiej instancji zauważył, że status bezrobotnego odwołującego się był jedyną sporną przesłanką w prowadzonym postępowaniu sądowym o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Odwołujący się spełnił wszystkie pozostałe przesłanki wynikające z tych przepisów, czyli rozwiązanie z nim 31 grudnia 2018 r. stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucji rynku pracy, a także to, że do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn pracodawcy odwołujący się ukończył 60 lat i legitymował się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze co najmniej 35 lat. Bezsporne było również to, że na dzień wydania decyzji organu rentowego odwołujący był zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wniosek o przyznanie

świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Oznaczało to, że Sąd Okręgowy zasadnie przyznał odwołującemu prawo do świadczenia emerytalnego. Błędnie jednak określił początkową datę przyznania świadczenia. Sąd Okręgowy przyznał świadczenie od 9 lipca 2019 r., tj. od daty złożenia przez odwołującego wniosku o jego przyznanie, natomiast zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3 i 4. Odwołujący złożył wniosek o świadczenie 9 lipca 2019 r., dlatego w świetle tego przepisu należało przyznać prawo do niego od 10 lipca 2019 r., a nie od 9 lipca 2019 r.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną organ rentowy w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że:

1. w zakresie zarzutu nierozpoznania przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów apelacyjnych skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika, że nie odniósł się on w żaden sposób do zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Tym samym naruszył on przepis art. 378 § 1 k.p.c. Co więcej, Sąd drugiej instancji także nie wskazał podstawy prawnej związania organu rentowego oraz sądu powszechnego decyzją administracyjną, powołując się w tym zakresie na jednostkowe postanowienie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2009 r., III CZP 28/09, Legalis nr 139322, który został wydany w odmiennym stanie faktycznym (sprawa o odszkodowanie z tytułu szkody wyrządzonej wydaniem decyzji niezgodnej z prawem). Natomiast do zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych dotyczących zakresu związania sądów w postępowaniu cywilnym domniemaniami

oraz rozstrzygnięciami innych sądów i organów (art. 11 k.p.c., art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 234 k.p.c.), z który wynika jedynie fakultatywne związanie sądu tymi domniemaniami i rozstrzygnięciami oraz brak podstawy prawnej do bezwzględnego związania sądu powszechnego decyzją organu administracyjnego, odniósł się pobieżnie.

2. w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a mianowicie:

a) czy w świetle przepisu art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 2 ust. 3 pkt 1-3 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych organ rentowy jest uprawniony do weryfikowania spełniania przez odwołującego się warunku pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni, w szczególności czy może odmówić prawa do świadczenia przedemerytalnego w sytuacji, gdy decyzja właściwego starosty w sprawie przyznania statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku dla bezrobotnych jest wadliwa lub wątpliwa, czy też zakres weryfikowania powyższego warunku ogranicza się do formalnego sprawdzenia czy odwołujący się uzyskał zaświadczenie potwierdzające spełnienie tego warunku od właściwego starosty?

b) czy i na jakiej podstawie prawnej organ rentowy i sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu rentowego są związani wadliwą lub rodzącą wątpliwości decyzją administracyjną właściwego organu administracyjnego, które nie mogą kwestionować w postępowaniu administracyjnym nie mając statusu strony tego postępowania?

c) czy w sytuacji, gdy prawo do zasiłku dla bezrobotnych stanowić ma realizację przewidzianego w art. 67 ust. 2 Konstytucji RP obowiązku państwa wspierania obywateli pozostających bez pracy nie z własnej woli i niemających innych środków utrzymania przy ustalaniu statusu osoby bezrobotnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy powinna być przyjmowana powierzchnia użytków rolnych określona w hektarach przeliczeniowych ustalona do dochodu, czy też do podatku?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Nie sposób uznać w niniejszej sprawie, aby skarżący wykazał występowanie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem strona skarżąca, poza sformułowaniem samych pytań, nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji prawnej, która mogłaby potwierdzać, że są to faktycznie zagadnienia o istotnym charakterze, wymagającym rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Samo sformułowanie zagadnień prawnych, które miałyby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niewystarczające dla uznania, że spełniona została ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Konieczne jest jeszcze przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego, w którym strona skarżąca wykaże, że sformułowane zagadnienia dotyczą rzeczywistych, istotnych problemów prawnych, budzących wątpliwości interpretacyjne, których rozstrzygnięcie będzie istotne również dla innych podobnych spraw.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi

różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. Faktem jest, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się wprost do zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c., jednak, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, uchybienie prawu materialnemu lub procesowemu, jakiego dopuścił się sąd drugiej instancji musi mieć rażący charakter i musi doprowadzić do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Z taką sytuacją jednak w niniejszej sprawie nie mieliśmy do czynienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że w postępowaniu cywilnym niedopuszczalna jest kontrola prawidłowości zastosowania prawa materialnego stanowiącego podstawę wydania decyzji administracyjnej, bowiem sąd cywilny nie może badać prawidłowości podjęcia decyzji administracyjnej, a zatem nie jest władny ustalać, czy istnieją przesłanki, które w świetle przepisów prawa materialnego stanowiły podstawę jej podjęcia. Nie może zatem badać również, czy istniały inne przesłanki prawa materialnego, które, niezależnie od tych, jakie legły u podstaw decyzji administracyjnej, uzasadniały jej

wydanie. Decyzja zatem, w zakresie objętym jej treścią, wiąże sąd w postępowaniu cywilnym bez względu na motywy jej podjęcia wyrażone w uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2009 r., I CSK 175/09, OSNC 2010 nr 7-8 poz. 115; wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2009 r., I CSK 504/08, LEX nr 511981; uchwała Sądu Najwyższego z 3 listopada 2015 r., III UZP 13/15, OSNP 2016 nr 3, poz. 33).

Godzi się przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna. Już z literalnego brzmienia tego przepisu można wywieść wniosek, że przesłanką przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego jest fakt pozostawania zarejestrowanym jako osoba bezrobotna, a nie spełnianie przesłanek do takiej rejestracji, które mogłyby być badane przez organ rentowy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.